

32. navadna nedelja – leto B

Jezus obtožuje pismouke

Med svojim poučevanjem jim je govoril: »Varujte se pismoukov, ki si želijo hoditi okrog v dolgih oblačilih in si želijo pozdravov ljudi na trgih, prvih sedežev v shodnicah in častnih mest na gostijah, ki vdovam požirajo hiše in na videz opravljajo dolge molitve; ti bodo strože obsojeni.«

Vdovin dar

Sedel je nasproti zakladnici in gledal, kako množica meče denar vanjo. Mnogo bogatih je veliko vrglo. Prišla je tudi neka uboga vdova in je vrgla dva novčiča, to je en kvadrant. Tedaj je poklical k sebi svoje učence in jim rekel: »Resnično, povem vam: Ta uboga vdova je vrgla več kot vsi, ki so metali v zakladnico. Vsi so namreč vrgli od svojega preobilja, ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela, vse, kar potrebuje za življenje.« Mr 12,38-44

Ta pa je dala od svojega uboštva vse ...

Zanimivo nadaljevanje Jezusovega soočenja s pismouki in farizeji, ki smo ga bili priče prejšnjo nedeljo. Visokoteče špekulacijo o največji zapovedi Jezus hitro prizemlji. Farizeje takoj spomni, da so na največjo zapoved ljubezni pozabili tik pred samim vprašanjem. Saj so:

- namesto da bi ljubeznivo gledali na mimoidoče, razmišljali o tem, kako čudovito so oblečeni,
- namesto da bi prisrčno pozdravljali, obremenjeni z zagledanostjo vase čakali na pozdrave,
- se prerivali na prva mesta in prezirali vse, ki so jih pri tem ogrožali, namesto da bi na gostije prinašali veselje, da so povabljeni,
- se okoriščali s premoženjem ubogih in jih stiskali namesto da bi jim v ljubezni odpuščali dolgove,
- Boga, namesto da bi se mu ponižno približali, zasipali z lepim videzom misleč, da ga bodo z dolgimi molitvami lahko premotili,
- namesto da bi v tempelj prinesli dar iz hvaležnosti za vse podarjeno, v napuhu tekmovali z ubogimi.

Jezusova beseda je dejansko v vsakem trenutku postajala meso. Njegova beseda je konkretna in zato tako boleča. O zapovedi ne govori zato, da bi govoril, ampak zato, da bi jo uresničil. Ko vidi, da njegovi sogovorniki ne išče odgovorov zato, da bi jih živeli, ampak da bi se skrivali, jih razgali do konca. Zdi se, da je Jezus pri prvih sogovornikih namene razkrinkal. Ti so se zato raje umaknili. Ostali so le še učenci. Tem lahko nadaljuje katehezo o ljubezni. Pokliče jih k sebi in jim reče: »Resnično, povem vam: Ta uboga vdova je vrgla več kot vsi, ki so metali v zakladnico. Vsi so namreč vrgli od svojega preobilja, ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela, vse, kar potrebuje za življenje.« Ta je prišla s svojim uboštvom pred Boga. Uboštva se ni sramovala, ampak v njem podarila vse, podarila je to, kar je, ne to, kar ima. K Bogu je stopila z vsem in se mu izročila.

Da, prav to je ljubezen. Sprejeti svoje uboštvo in z njim stopiti v svojem hrepenenju k drugemu. Vse drugo je prazno, vse drugo je laž in hinavščina, v kateri ni mogoče ustvarjati odnosa, ni mogoče ljubiti, ni mogoče v resnici dajati. Mi se trudimo skrivati, Jezus pa nas

vabi k čisti resnici. Kako drugače si ljubezen predstavlja Gospod! Mi bi radi bili pomembni v maskah, on pa nase vzame podobo hlapca, reveža, da bi lahko ljubil. Mi bi radi dajali in prejeli v obilju, on pa nas vabi, da dajemo iz uboštva in prejemo kot ubogi. Da, to je božja logika, ki mora postajati tudi naš. Kdor ne umre, ne more živeti! Mi pa bi grabili, da bi živeli.

Čeprav nas je strah, da ne bomo ljubljene, če se pokažemo v vdovinih cunjah, lahko dajemo samo v njih. Čeprav si predstavljamo, da je mogoče biti ljubljen le, če si uspešen, je resnica drugačna. Ljubljene smo lahko le, če se pokažemo v vsej resnici, v laži ni prostora za ljubezen. Ljubiti pomeni, sprejeti uboštvo in iz njega dati vse, kar imamo. Če je Bog moral postati ubog, da bi nam lahko razodel ljubezen, mar ni logično, da moramo tudi mi priznati svoje uboštvo.

Mar nismo že zdavnaj odkrili, da sta dva novčiča podarjena iz ljubezni več vredna od milijonov izročeni v napuhu. Zakaj se še vedno oklepamo svoje lažne obleke, zemeljske podobe in ne nadenemo podobe božjih otrok? Še malo, pa bomo vstopili v čas adventa, kjer bomo srečali Boga, ki se rojeva v iskrenosti človeške nemoči in revščine. Stopimo na to pot preprostosti, uboštva in iskrenosti že danes.